DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

15 Mei 1942 (Bloeimaand)
2e Jaargang - No. 9

In dit nummer beginnen wij een interessante artikelen-serie over den arbeid der Duitsche vrouwen in oorlogstijd.

De stille werkster. De sokken van de frontsoldaten worden hersteld.

Foto: Wilhelm Sturm/Reichsfrauenführung Bildarchiv - c.

De vrouw en de Radio

Welke plaats neemt de Radio in het leven van de vrouw in?
U zult begrijpen, dat deze vraag de volle belangstelling heeft van iemand, die aan de Radio werkzaam is, maar het onderwerp is ook *Uw* belangstelling waard.
Het gaat bij deze uitzendingen in hoofdzaak om de huismoeders, omdat veel werkende vrouwen overdag geen gelegenheid hebben naar de uitzendingen te luisteren en juist de avonduren een algemeen programma brengen. Een vooruitgang op dit gebied is, dat men steeds meer radio op fabriek, atelier en in andere werkplaatsen aanbrengt.
Wat brengt men voor de vrouw?
In de eerste plaats veel goeden raad op huishoudelijk gebied zooals: kookpraatjes, naaicursussen, huishoudelijke voorlichting e.d.
Vervolgens heeft de opvoeding van onze jeugd de volle aandacht in deze radioafdeeling en hiermede kom ik al op het terrein, waar ik U hebben wil.
Opvoeding, volksgebruiken en cultureele ontwikkeling, alle onderwerpen, die ons vrouwen ter harte gaan.

Juist wij, N.S.V.O.-sters, moeten inzien van hoeveel waarde de radio, die tenslotte duizenden Nederlandsche vrouwen bereikt, voor ons is als propaganda-middel voor de nieuwe gedachte.
Daarom is het onze plicht zooveel mogelijk mede te werken, dat in deze uitzendingen de nationaal-socialistische gedachte naar voren wordt gebracht.
Hoe kunnen wij dit doen?
Door alles wat in dezen geest gebracht kan worden, zooals causerieën, hoorspelen en reportages, te zenden aan:

Hoofd Radio Dienst N.S.V.O.
Hindelaan 35,
Hilversum.

Nu moet U niet direct zeggen, dat is te moeilijk voor mij.
Het gaat vaak om de goede idee. Het komt er minder op aan of de inzending niet in den goeden vorm gegoten is; deze wordt wel later vakkundig bewerkt!
Maar probeert U tenminste eens iets in te zenden; laten doen is zoo gemakkelijk, maar ook zoo gemakzuchtig!
Voor de reportages wordt in het bijzonder de aandacht van districts- en kringleidsters gevraagd.
Geeft U deze zoo veel mogelijk aan bovenstaand adres op. Vergeet echter niet, dat aan reportages een goede voorbereiding moet vooraf gaan.
Wanneer een reportage wordt aangevraagd en deze wordt opgenomen, dan wordt het resultaat na de uitzending beluisterd. Blijkt dan, dat b.v. een spreekster slecht was, d.w.z. dat hetgeen zij zeide niet de moeite waard was, dat de zang slecht gerepeteerd was of iets dergelijks, dan wordt zoo'n uitzending uit Radio-oogpunt geschrapt en terecht. Wat de N.S.V.O. brengt, moet dus goed zijn, kameraadskes, en dat kan als wij ons allen genoeg moeite geven.
Overdenkt U dit alles eens; tracht U in te denken, van hoeveel waarde deze tak van propaganda is en zet U dan aan den arbeid, om hiervan te maken, wat er van te maken is, dan wordt het beslist goed werk!

v. HEUFKE KANTELAAR-SCHOT
Hoofd Radio Dienst N.S.V.O.

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht
Verantwoordelijk redactrice: A. W. te Luij, Zeestraat 76, Den Haag, telefoon 182440
Adm. Postbus 58, Utrecht, telefoon 15927 - Druk J. v. Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht

15 Mei 1942 (Bloeimaand)
2e Jaargang - No. 9

Abonnementsprijs: f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht
Prijs 10 cent inclusief porto

Advertentie-tarieven verkrijgbaar bij „Nenasu" of bij onzen vertegenwoordiger R. Dietrich, Deventerschestr. 26, Scheveningen, tel. 554681, Den Haag

DE VROUW IN DUITSCHLAND

I. DE N.S. FRAUENSCHAFT

In een artikelen-serie vertelt de hoofdopstelster van den arbeid der nationaal-socialistische vrouwen in Duitschland, naar aanleiding van een bezoek aan Berlijn en andere plaatsen op uitnoodiging van de Reichsfrauenführung.

Wanneer U ons vraagt: welken indruk heeft U op Uw reis door Duitschland opgedaan? dan antwoorden wij volmondig: dat er gewerkt wordt.
Wat ons vooral ook zoo opviel was, dat er in het strijdende Duitschland niet wordt gepraat, maar dat elke man en iedere vrouw, hetzij jong hetzij oud, naar beste kunnen hun krachten wijden aan de toekomst van het Groot-Duitsche Rijk.
Met veel menschen hebben wij geheel vrijuit kunnen spreken, met mannen en vrouwen uit alle rangen en standen. En steeds weer wordt ons dit éene gezegd: wij wéten waarom het gaat; we hebben het niet altijd gemakkelijk, wij arbeiden zwaar en lang. Wij doen het echter met liefde.
Niemand blijft achter. Daar waar men zijn diensten kan aanbieden, ook al lijken deze oogenschijnlijk nog zoo klein en onbeduidend, staat men klaar. Een lange rij van mannen en vrouwen vormen, hecht aaneengesmeed als een onafzienbare keten, de trouwe achterhoede van den frontsoldaat.
Deze kleine inleiding om U een klein beeld trachten te geven van de eensgezindheid van het Duitsche volk. Een eensgezindheid waarop de vijand te allen tijde wel móet stuiten.

Het bezoek aan de Reichsfrauenführung te Berlijn heeft voor ons veel vruchten afgeworpen. Nieuwe banden konden met de N.S.V.O. worden aangeknoopt en nieuwe gezichtspunten werden voor ons geopend. De jarenlange practijk der Duitsche vrouwenleiding kan voor ons, die nog slechts enkele jaren aan het werk zijn, van groot nut zijn, want — zoo zegt men bij de Reichsfrauenführung en zoo zegt men ook bij ons — waarom zou de een zich aan denzelfden steen stooten waaraan de ander het al deed?
Wanneer wij een overzicht krijgen van den arbeid der Duitsche vrouwen, dan ontdekken wij spoedig een parallel tusschen dezen arbeid en den onzen. Boven de practische werkzaamheden uit gaat dan natuurlijk het ideëele dat geheel is aangepast aan den eigen volksaard.
Wat is en doet nu eigenlijk de Deutsche Frauenschaft? Booze tongen beweren wel eens, dat de vrouwen in Duitschland niets te vertellen hebben. Dat zij alleen goed zijn om te trouwen, kinderen te krijgen en het huishouden te doen.
Dat zijn inderdaad ook de eerste plichten van de gezonde vrouw, enkele uitzonderingen daargelaten, die haar volk op andere wijze kunnen dienen. Maar daarnáást — neen, wij kunnen beter zeggen juist daardóór — kunnen zij onnoemelijk veel diensten aan volk en staat bewijzen door haar dagelijksche ervaringen in huisgezin en huishouding.
Wij willen U hier een enkel voorbeeld geven:
Er bestaat een nauwe samenwerking tusschen den Staat en de Nat. Soz. Frauenschaft. Geen wet welke het vrouwenleven betreft, geen distributiemaatregel in oorlogstijd, geen maatregel van welken aard ook op volkshuishoudelijk gebied wordt uitgevoerd zonder eerst in overleg te zijn getreden met de afdeeling Volkshuishouding der N.S.F. Door de practische werkzaamheden, door onderzoekingen van allerlei aard dezer afdeeling, is het mogelijk om voorstellen te doen de volkshuishouding betreffende, welke het geheele volksleven ten goede kunnen komen. Men heeft immers in vroegere jaren door het ontbreken van het vrouwelijk element in dergelijke zaken minder prettige ervaringen opgedaan. En juist de nationaal-socialistische staat heeft ingezien, dat de vrouw een even belangrijke rol in de volksgemeenschap speelt als de man. De vrouw staat niet bij den man ten achter, zij is niet de sloof van hem, zij wordt evengoed gewaardeerd als hij, zij heeft gelijke plichten als haar mannelijke kameraad. Kortom: de vrouw in het nationaal-socialistische Duitschland is vóór alles kameraad!

Boven:
Niets gaat verloren. Een ruildienst voor ondergoed. Hierdoor worden textielpunten gespaard en de goederen dienen hun tijd uit.

Onder:
Ook de schoenenbeurs mag zich in een groote belangstelling verheugen en is een uitkomst in menig huisgezin.

Foto's: Liselotte Purper / Reichsfrauenführung Bildarchiv - c.

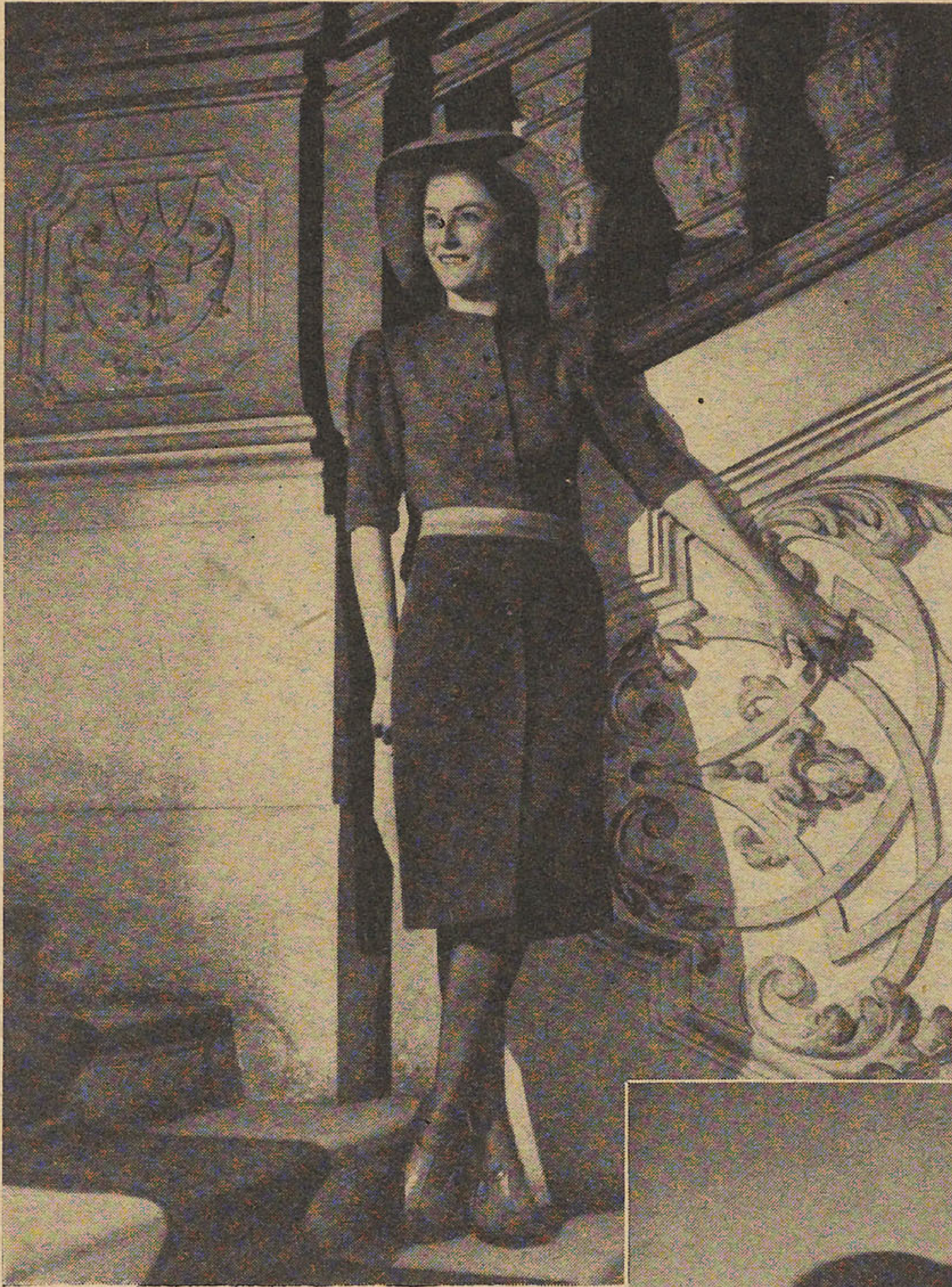
Interessant was het inzicht dat wij verkregen in den statistischen arbeid der N.S.F. Statistiek is droog, statistiek is slechts „papier" zegt men alom.
Toch is dat niet zoo, wanneer de statistiek zóó wordt bedreven, dat zij geheel op het welzijn van het volk is gericht. Droog is zij ook niet, tenminste behoeft het niet te zijn!
Want wat doet de N.S.F.?
Wanneer er een nieuwe distributiemaatregel moet worden genomen, bijvoorbeeld het zal noodig zijn een besparing te doen aan kleeding, dan toonen de statistische cijfers, welke rechtstreeks uit enkele honderden gezinnen, groote en kleine, welgestelde en minder welgestelde, zijn samengesteld, op welke wijze de besparing 't best kan worden toegepast zonder daardoor in groote mate 't volksleven schade toe te brengen.
Zoo ook met de levensmiddelenkwestie, wel het belangrijkste vraagstuk in oorlogstijd.
De familie Schulz ergens in Duitschland krijgt een huishoudboekje, waarin verschillende kolommen voor àlle huishoudelijke uitgaven. De familie Schulz heeft vijf kinderen. Moeder Schulz noteert iederen dag zorgvuldig inkomen en uitgaven. Als Fritsje een nieuwe lei noodig heeft wordt die genoteerd. Als moeder dien dag een half pond boter kocht, wordt ook dat halve pondje zorgvuldig genoteerd. Geen uitgave, welke voor het gezin wordt gemaakt, mag worden vergeten. Ook de familie Peters die slechts uit vader, moeder en twee kinderen bestaat, krijgt zoo'n huishoudboekje. En eveneens krijgt de familie Schmitz er een en dit boekje zal gauw volgeschreven staan, want de familie Schmitz verheugt zich in een gezonde kinderschare van acht jongens en twee meiskes, allen gezonde, levenslustige kinderen, die iederen dag een flinken eetlust meebrengen en die zich graag bewegen en heel wat schoenen, kousen en andere kleeding slijten.

Na eenigen tijd komen de boekjes bij de N.S.F. terug en aan de hand van deze, waarin dus in cijfers de verschillende huishoudingen staan aangegeven, kan de afd. Volkshuishouding nieuwe raadgevingen publiceeren, kan de distributiedienst aan de hand van de practijk de tering naar de nering zetten en kan er worden overwogen waar de huisvrouw nog aan sparen kan, waaraan zij teveel geld heeft uitgegeven en op welk zwaartepunt de huishouding rust, vooral in oorlogstijd.
Zoo zien wij dus, dat er geen nieuwe maatregel wordt getroffen zonder eerst de vrouw, in het bijzonder de huismoeder, erin te hebben gekend.

In ons volgend artikel vertellen wij U hoe de N.S.F. door middel van cursussen en publicaties in de dagbladpers en de eigen tijdschriften de huisvrouw — ook al weer getoetst aan de practijk — door het verstrekken van goeden raad en doelmatige recepten helpt den moeilijken oorlogstijd goed door te komen. te L.

Onze MOEDERSCHOOL geopend

Eindelijk! Ze is er, onze Moederschool. En Arnhem mag er zich in verheugen den primeur te hebben.
Op 2 Mei opende de landelijk leidster — natuurlijk eenigszins feestelijk — het aardige huis aan den Velperbuitensingel 17, waar voorloopig nog èn de moederschool èn het districtskantoor der N.S.V.O. is ondergebracht. De landelijk leidster sprak echter de hoop uit, dat het huis weldra te klein zal worden voor deze beide diensten, hetgeen wij niet betwijfelen!
Er heerscht sfeer in het huis, zoo'n echte gezellig-huiselijke sfeer waarin het prettig is te vertoeven voor de aanstaande huisvrouwen en moeders en ook moeders die er nog wat bij willen leeren! Er wordt onderwezen in zuigelingenzorg, lichte ziekenverpleging, naaien en verstellen, koken en handenarbeid. Buiten al deze practische dingen leert de moeder er ook speelgoed te maken voor de kleuters dat niets behoeft te kosten en toch een bron van vreugde is voor de kleinen. Wij zagen er bijvoorbeeld een spoortreintje, met locomotief en al, gemaakt van .... lucifersdoosjes met lichtblauw papier beplakt.
De inrichting der kamers is sober en toch stijlvol. Vooral licht en vroolijk. De blankhouten meubels, de lichte gordijnen, het vroolijke lichte behang, de weinige maar stijlvolle muurversieringen, dat al maakt dat elke vrouw zich hier wel móet thuis gevoelen.
Vele practische zaken zijn hier te bewonderen. Zoo staat er bijvoorbeeld een van een gewone waschmand gemaakte wieg. De gordijntjes zijn van bontgeblokte stof en kunnen later, als kindje te groot is geworden voor de wieg, door de handige moeder vermaakt worden tot een jurkje of een schortje. Zoo doen dan deze gordijnen tweemaal, en misschien ook wel meermalen dienst!
Er is een aankleedtafel voor baby, waarop een soort bak, overtrokken met vroolijk gebloemd cretonne, welks randen kunnen worden omhoog- en neergeslagen, zoodat kindje niet van tafel kan vallen als moeder het een oogenblikje alleen moet laten.
In een vitrine bewonderen wij aardig houtsnijwerk, door de moeders zelf gemakkelijk te vervaardigen. Uit een blokje afvalhout werd een snoezig konijntje gemaakt, dat echt kon rollen.
Alles is geheel aangepast aan materiaalschaarschte en vooral waar nu ook speelgoed schaarsch wordt, is het van groot belang, dat moeder zelf uit afvaldingen speelgoed kan maken, waaraan het kind misschien nog meer hangt dan aan een of ander kostbaar stuk uit den winkel, waarvan het dikwijls ook den zin nog niet begrijpt.
Een aardig voorval vertelde ons de leidster van den Moederdienst, kam.ske Gorris-Spruitenburg. Een moeder ging geregeld eenmaal in de week naar den moedercursus. Jantje vond het maar matig, dat moeder iedere week een heelen middag weg was en beklaagde er zich over. Maar later, toen moeder iedere week met een ander stukje speelgoed thuis kwam en een aardig kinderspelletje of versje, zeide Jantje: „Moeder, gaat U nu weer gauw naar de school?"
Zoo ziet men het: ook moeder kan nog heel wat leeren en daarom kunnen wij met extra vreugde het goede nieuws vermelden van de Moederschool in Arnhem. Wij hopen weldra een nieuw bericht te kunnen publiceeren van de opening van een Moederschool ergens anders in ons land ...!

Stijlvolle wandeljapon

welke zeer goed vervaardigd kan worden uit een ouden mantel.

Sportief

Vaak heeft men een jurk waarvan de mouwen erg versleten zijn, doch welke verder nog heel goed is. Met een beetje goeden wil kan men de jurk omtooveren tot een vlot, sportief kleedingstuk, zooals U hiernevens ziet. Een aardige hemdenblouse, een leuk ceintuurtje en een paar origineele knoopen en U heeft iets aparts met weinig middelen!

Foto's: I. P. & R. S./Paula Wehr - c.

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

Een breimiddag . . .

Het woordje „breien" mocht zich in den afgeloopen winter vooral in een groote belangstelling verheugen en daarom besloten wij eens op bezoek te gaan bij de kameraadskes, die steeds trouw naar „den breimiddag" gaan, die wekelijks in de verschillende kringen en groepen gehouden wordt. Hoewel het ons reeds bekend was, dat deze breimiddagen zich in een druk bezoek kunnen verheugen, overtrof de opkomst der kameraadskes toch nog onze verwachtingen. Zoo'n breimiddag is heusch geen „kletspartijtje", zooals booze tongen wel eens willen beweren. Er wordt hard, heel hard gewerkt. Men is nu bijvoorbeeld druk bezig de donkerblauwe sokjes voor den „Nationale Jeugdstorm" te breien.

Maar niet alleen hoort men het getik der breipennen ; een woordje valt hier en daar zeker wel (anders wáren het immers geen echte vrouwen!).

Wat ons echter direct al opviel was, dat er, wannéér er dan gesproken wordt onder elkaar, werkelijk onderwerpen van belang behandeld worden. Men spreekt over de beteekenis van het woord van den Leider, wanneer deze zoojuist voor vergadering of microfoon heeft gesproken, men wisselt van gedachten over al de dingen die vooral thans de nationaal-socialistische vrouw zoo na aan het hart liggen. Men geeft elkander raad en het is voor ons, toehoorsters, duidelijk aan deze kameraadskes te zien, dat zij wéten waarom het gaat en dat ook zij niet achter mogen blijven naar beste kunnen haar krachten te geven voor den opbouw van ons vaderland.

Een aardig intermezzo : de deur gaat open en een spontaan geroep : „Daar komt onze bruid!" En meteen een „Lang zal ze leven" uit alle kelen. En waarachtig kon er nog wat getracteerd worden ook. De bruid werd verlegen onder zooveel ovatie. Naderhand vernamen wij nog, dat de breisters botje bij botje hadden gelegd om de bruid, die haar twaalfenhalfjarig huwelijksfeest vierde, een mooie plant ten geschenke te geven.

Wanneer er breiacties van de N.S.V.O. zijn, dan breit alles mee. Ook het kameraadske op kantoor besteedt haar middaguurtje om te breien. Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

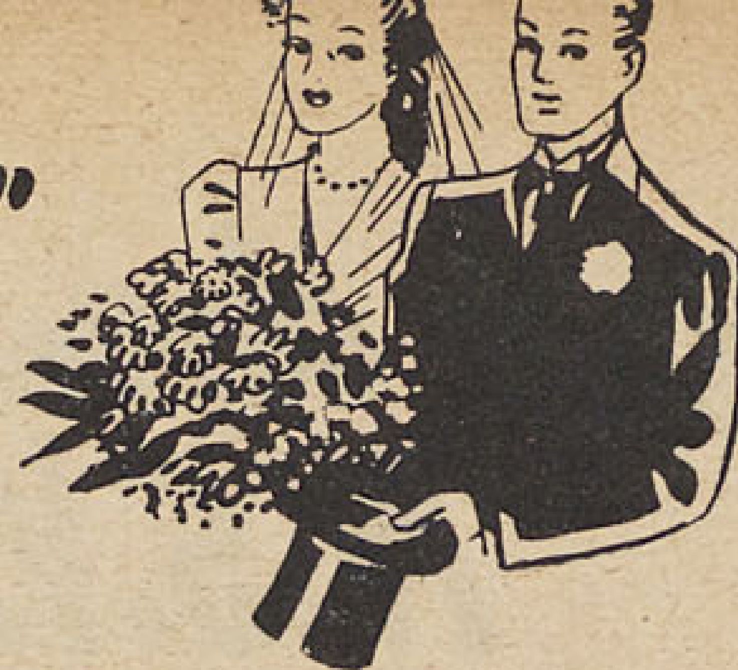
Dan wordt er weer ijverig doorgebreid. Er wordt gevraagd en geantwoord. Dan een vraag : „Zegt U mij nu eens eerlijk, vindt U, dat de huisvrouw in de verdrukking komt als ze zich geheel aan de Beweging geeft?" De algemeene opinie was spontaan, dat dit niet mag worden overdreven, dat elke huisvrouw echter wel „wat" kan doen en dat, wanneer iedereen „wat" doet, dat tot een groot geheel kan aangroeien.

Dan vertelt de leidster van den breimiddag ons nog, dat zij er onverbiddelijk de hand aan houdt, dat er géén roddelpraatjes de ronde doen. Mocht er dan al eens een kameraadske zijn, die zich in die gevaarlijke richting zou willen begeven, dan wordt zij daar kort en bondig op gewezen.

En de verstandhouding onderling? Goed, ja zelfs uitstekend. Ook viel het ons dadelijk op hoe aardig de vrouwen onderling met elkaar omgaan. Haar waardeering voor elkanders arbeid steken ze niet onder stoelen of banken. „O, die kan toch zoo goed breien!" en: „Dìe kan nu letterlijk alles!" of : „Dat is een moeder van vijf kinderen, ze is toch zoo vlug en veel breit ze ook." Een zeer prettige gewoonte van vormende

Voor de klas

„Teuntje denkt aan trouwen"

Teuntje kijkt met groote droomoogen over de klas heen de wereld in. Hij is op één na de jongste uit een gezin met twaalf kinderen; een gezin, niet gezegend met aardsche goederen. Af en toe vergast hij mij op een prachtig verhaal van rijkdom en weelde, pannekoeken met jam, sinaasappels en voetbalschoenen. Wenschdroomen van een kind, dat in de schaduw van het leven leeft.
Thuis schijnt hij met den gang van zaken niet heelemaal in te stemmen en voor zich zelf heeft hij uitgemaakt, dat het bij hem anders zal zijn, als hij eenmaal een groote man is.
Toen ik eens klein-Duimpje met een lange rij zusjes en broertjes in het bosch had laten verdwalen (vader en moeder hadden geen geld meer om eten te koopen voor zooveel kinderen), luisterde hij in volkomen overgave naar het dramatisch gebeuren, dat, toch nog een gelukkig slot had. Maar toen het verhaal uit was, stak hij zijn vingertje aarzelend op.
„Wat is het, jong?", vroeg ik hem.
„Als ik een groote mensch ben", zei Teuntje, starend in een blijde toekomst, „dan ga ik ook trouwen. En dan koop ik voor ons moeder (dat is zijn vrouw) een fonkelnieuwe fiets. En als ik dan 's avonds van 't werk kom, dan gaan we samen fietsen, heel ver weg."
Hij zweeg even. Mijn aanmoedigend knikken deed hem verder gaan.
„Dan koop ik „niks as" mooie jurken en schoenen voor ons moeder en als we dan thuis komen van het fietsen, dan mag de grootste jongen elken avond taartjes halen en sinaasappels." „Krijgen jullie dan ook kinderen?", informeerde ik voorzichtig.
„Ja, natuurlijk. Eens kijken, ik koop twee jongens en twee meisjes. Maar eerst meisjes. Die moeten dan het huis uitvegen en de tafel klaar maken en eten koken. Pannekoeken met jam er op en 's Zondags eten we pudding. Chocolapudding, een heele schaal vol. En dan koop ik twee jongens en die gaan met mij mee werken en de centen geven we allemaal aan ons „moeder".
„Maar Teuntje," zei ik: „die kindertjes zijn toch eerst klein. Die kunnen toch niet direct gaan vegen en koken en werken?"
Blijkbaar had hij daaraan nog niet gedacht. Felle teleurstelling stond in zijn oogen. Zijn zorgvuldig opgebouwde geluk viel in scherven en hulpeloos keek hij mij aan. Maar plotseling klaarde zijn snuitje weer op.
„O, ja," zei hij: „eerst zijn de kinders klein. Maar dat geeft niet. Dan koop ik voor ons moeder een dienstmeid en dan mogen onze kleine meisjes met de pop spelen en de jongens krijgen voetbalschoenen en een echten leeren bal. En ons moeder hoeft alleen maar de kousen te stoppen en anders niks."
Voldaan over zooveel toekomstig geluk, vergat hij mij, de klas en de wereld en droomde verder.

(vervolg van pag. 5)
strekking is het om uit uitgezochte lectuur voorlezingen te houden. En nu de landelijke bibliotheek is ingericht, kunnen daar goede boeken worden betrokken.
Daar is een paar sokjes al klaar. De sokjes worden aan elkander gehecht en van de overgebleven wol wordt een kluwen gemaakt en in een der sokjes gestopt. „Voor de gaten!" Op een papiertje, dat eveneens aan het sokje wordt gehecht, komt het nummer van den kring te staan waarheen de sokjes zullen verhuizen.
Natuurlijk wordt er ook thuis gebreid. De middagen zijn er in het bijzonder voor, dat men steeds nauw contact met elkaar houdt, hetgeen natuurlijk den goeden kameraadschapszin bevordert. Op de breimiddagen ook wordt de wol uitgereikt en ontvangen de breisters haar instructies.
Onze kameraadskes breien en breien . . . . en ze vinden dat vanzelfsprekend. Hoeveel vreugde hebben zij anderen daarmede niet reeds bereid! Het is goed, dat wij even den nadruk leggen op dit oogenschijnlijk onbelangrijke werk. Zeker, het springt niet zoo in het oog, maar het is o zoo nuttig, vooral in dezen tijd.
Wij hopen dan ook, dat onze breimiddagen zich steeds in grootere belangstelling gaan verheugen.

C. E. St. v. 's Gr.

QUAX DE BROKKENPILOOT

De inhoud van deze Terra-film der Ufa gaat over een jongmensch dat werkzaam is op een bureau voor Vreemdelingenverkeer en een prijsvraag heeft gewonnen waardoor hij in de gelegenheid wordt gesteld gratis te worden opgeleid tot vliegenier.

Hij voelt er niet veel voor en als hij toch naar de vliegschool gaat, maakt hij zich onmogelijk door gebrek aan discipline. Zijn leeraar is ten einde raad. Hij verlaat de school al spoedig, maar in zijn geboorteplaats terug gekeerd heeft men van zijn prijsvraag gehoord en Quax is de gevierde held tegen wil en dank hetgeen hij zich rustig laat aanleunen. Hij moet dan wel naar de school terug. Daar echter is men van zijn terugkeer niet gediend en alles wordt gedaan om hem het leven zoo onaangenaam mogelijk te maken. Al spoedig blijkt echter dat er toch wel wat in Quax zit.

Deze prettige film, die menigeen zal doen daveren van den lach en zeer zeker haar hoogtepunt vindt in de kostelijke scène waarin Quax getoetst wordt of hij lichamelijk wel geschikt is om te vliegen, kunnen wij van harte aanbevelen. C. E. ST. v. 's GR.

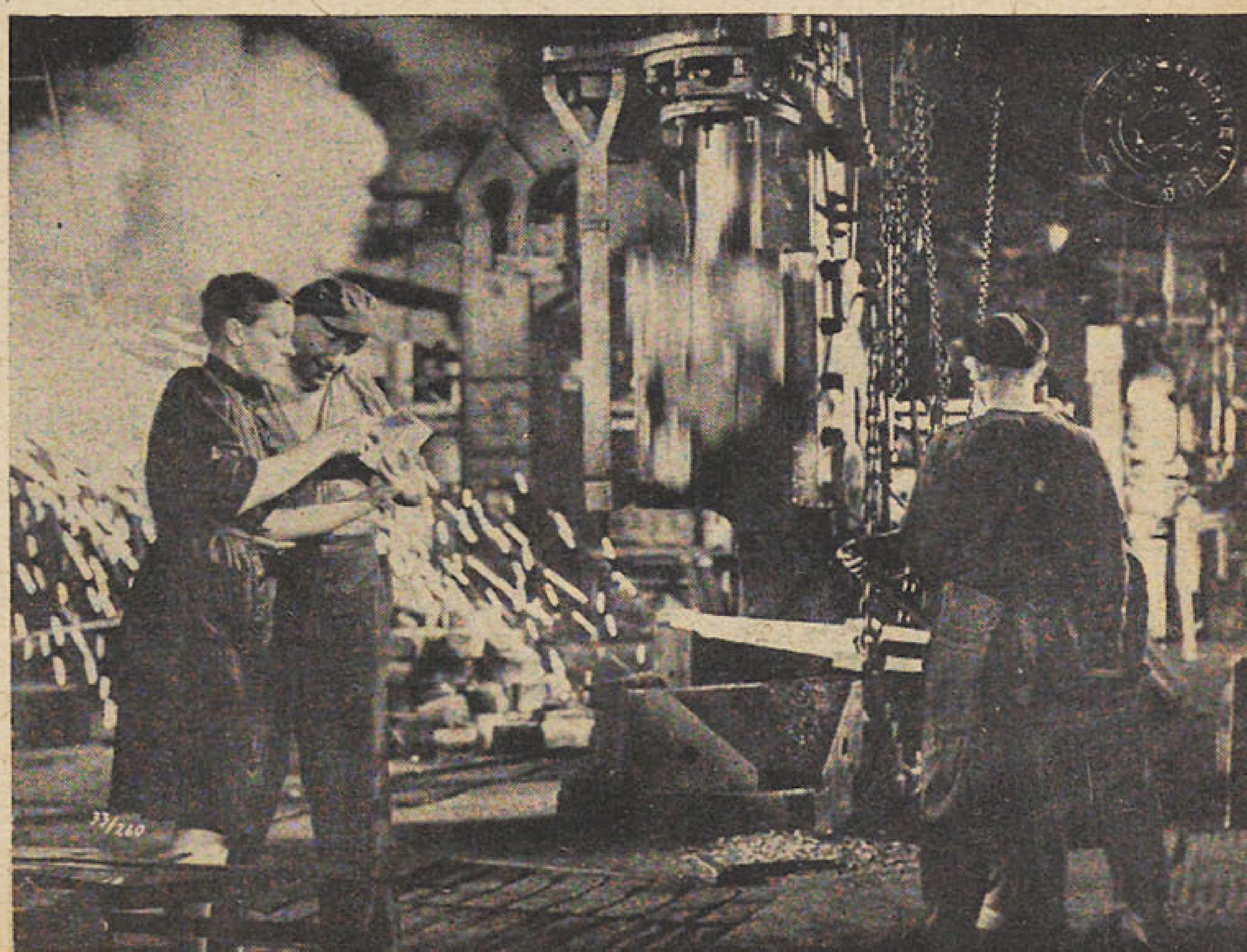
FILM

TWEE MEISJES EN EEN MAN

In de Tobis-film „Twee meisjes en een man" speelt Hilde Krahl een dubbelrol. Zij vertegenwoordigt hier een meisje, dat maar liefst twee baantjes tegelijk waarneemt en dus ook twee typen moet uitbeelden. Zij slaagt hierin wonderwel, zelfs zoo, dat zij Martin, anders niet voor een klein geruchtje vervaard, geheel uit zijn evenwicht brengt. Hij weet niet, wie hem beter bevalt: de teekenares Magda, die er altijd even verzorgd uitziet, coquet en vroolijk is, of de meer ernstige Lena, die gehuld in een grauwe kantoorjas, het haar glad weggetrokken, 's nachts op het fabriekskantoortje den boel bij elkaar houdt. Natuurlijk is het niet in den haak wat Magdalena doet; ze voorziet moeilijkheden bij het Arbeidsfront, als bekend wordt, dat ze twee posities inneemt en dus ook dubbel betaald wordt. Onderwijl is daar Martin. Mathias Wieman speelt de rol van Martin, de zoetjesaan vertwijfelde minnaar, die soms met Magda stellig gelooft, Lena bij zich te hebben, en omgekeerd. Tenslotte raakt Magdalena zoo verward in haar eigen leugens, dat ze er haast niet meer kan uitkomen. De arbeidsinspectie heeft dan ook juist ontdekt, dat Magdalena Menzel tweemaal is ingeschreven, een verdenking inzake fabrieksspionnage is spoedig uitgesproken en als dan Martin haar komt opzoeken, onthult Magdalena hem het geheim van haar dubbele persoonlijkheid. Midden in deze ontknooping wordt Magdalena echter ruw weggehaald door den fabrieksrechercheur en voor den directeur gebracht, waar haar beide chefs halstarrig volhouden, dat zij resp. Magda en Lena is. Gelukkig is het dan Martin, die de situatie kent en weet uit teleggen.

Vermeldenswaard is nog Charlotte Schultz als de spinnige secretaresse en Margarete Haagen als de weduwe Schmitz, waar Magdalena op kamers woont. Een vroolijke film, spannend en soms zelfs een tikje pikant, maar toch een die een bezoek overwaard is. M. W.

Boven
Kostelijk speelt Heinz Rühmann zijn rol als de „brokkenpiloot" in „Quax de Brokkenpiloot". Foto: Terra - c

Onder
Hilde Krahl in „Twee meisjes en een man" als het „éene" meisje dat op een fabriekskantoor werkzaam is. Foto: Tobis - c

De ontwikkeling van het Nationaal-Socialisme en Fascisme in verschillende landen

Er dient steeds een goed onderscheid gemaakt te worden tusschen de diepere oorzaken voor den groei der nieuwe ideeën en tusschen de aanleidingen waardoor tenslotte in verschillende landen deze ideeën in daden werden omgezet. De diepere gronden zijn behandeld in de eerste vormingsles, waarin uiteengezet werd, hoe nieuwe denkbeelden ontstonden als reactie op de ontaarding van het Humanisme. Ideeën alléén zijn echter weinig waard; zij moeten in daden worden omgezet. Dat kan alleen, wanneer vele menschen zich hiertoe aaneensluiten. Dit is dan ook in verschillende Europeesche landen gebeurd, maar op zeer verschillende momenten, en ook door zeer verschillende aanleiding (al was dan ook de diepere oorzaak steeds dezelfde).

Wij vervolgen hier de vormingslessen zooals deze gegeven worden op den spreeksters-cursus te Amsterdam.

Weet waarom het gaat en volgt de vormingslessen!

Juist, omdat deze diepere oorzaak voor het ontstaan van nationaal-socialistische of fascistische stroomingen bij alle Europeesche volkeren dezelfde zijn, interesseert het ons, wàt dan wel precies de aanleidingen voor het optreden van deze stroomingen in de verschillende landen geweest zijn en hoe de ontwikkeling is verloopen.

Zeer in het kort volgen hieronder dan ook van enkele landen een paar bijzonderheden.

Opgemerkt zij nog, dat nationaal-socialisme en fascisme telkens naast elkaar genoemd worden omdat zij, hoewel gegroeid uit denzelfden wil tot nationale vernieuwing, zich op sommige punten verschillend uitten. Zoo stond bijvoorbeeld het fascisme aanvankelijk niet op het anti-semietische standpunt. Inmiddels hebben echter vele veranderingen plaatsgevonden, zoodat tegenwoordig zekere parallellen kunnen worden vastgesteld.

Italië.

Italië was het eerste Europeesche land waarin zich een volksche revolutie voltrok.

Italië kwam als mede-overwinnaar uit den wereldoorlog. Door zijn bondgenooten werd het echter bij het bepalen der vredesverdragen teruggedrongen tot een derderangs-mogendheid.

De nationale trots werd door deze vernedering zeer gekrenkt.

Bovendien dreigde na den oorlog het communisme vasten voet te krijgen in de sociaal misdeelde bevolkingslagen. Deze beide factoren bevorderden den groei van de sterke nationalistische strooming onder leiding van Mussolini, die ook reeds tijdens den oorlog van zich had doen spreken.

In 1919 werd de Italiaansche Fascistische Partij opgericht; haar programma was er geheel op ingesteld, alle krachten in het land „samen te bundelen" en de natie zoo sterk te maken, dat zij haar rechten zou kunnen hernemen. Reeds in 1922 was de jonge beweging aan de macht en van dit jaar af dateert de opbouw in Italië, zooals wij dezen kennen.

Duitschland.

Ook in Duitschland werd de nationale vernedering na den wereldoorlog aanleiding tot het ontstaan van nationalistische stroomingen, van welke tenslotte de N.S.D.A.P., onder de geniale leiding van Adolf Hitler, de voornaamste werd.

Duitschland was echter zeer verarmd en uitgeput door den oorlog; de strijd om nationale herleving was daar dan ook aanvankelijk veel moeilijker dan in Italië. Het uitgeputte volk was een gemakkelijke prooi voor parasieten van allerlei soort, Joden in de eerste plaats. Het communisme kreeg gevaarlijk veel vat op de verarmde groote massa, die geen uitweg meer zag; de zedelijke en geestelijke ontaarding en de sociale nood namen schrikbarende vormen aan. De beweging voor volksch herstel werd door dit alles vanzelfsprekend iets anders van aard dan die in Italië. Het Duitsche nationaal-socialisme werd sterk socialistisch en uitgesproken anti-semietisch en verkondigde de rassenleer. Ook duurde het veel langer voor het vasten voet kreeg; in 1923 mislukte een „Putsch", waarna de partij practisch ontbonden werd. Eerst in 1933 kon de N.S.D.A.P., na een zwaren strijd, in eigen land de macht overnemen.

Oostenrijk.

Ook het voormalige Oostenrijk moet hier even worden genoemd.

Zooals de vrede van Versailles het had achtergelaten, stond Oostenrijk aan den rand van den afgrond. Het was een klein land zonder bestaansmogelijkheid en met een hoofdstad, die veel en veel te groot was voor wat er van het vroegere Oostenrijk-Hongarije was overgebleven; het was als een kind met een waterhoofd. Bovendien ging het land zwaar gebukt onder Joodsche uitzuigerij en onder de kuiperijen van de verpolitiekte geestelijkheid.

Ook hier ontstond een strooming voor nationaal herstel. Het was vanzelfsprekend, dat deze strooming aansluiting zocht en vond bij het bloed- en taalverwante Duitschland en dat de omwenteling van 1933 in Duitschland het nationaal-socialisme in Oostenrijk versterkte. Hoe dit tenslotte tot den „Anschluss" heeft geleid, mag bekend worden geacht.

Spanje.

Nadat Italië en later Duitschland zich door nationaal herstel hadden ontworsteld aan den greep van het communisme, zocht dit een andere prooi en richtte

Moeilijkheden *met de jus?*

foto's: I. P. & R. S.-c.

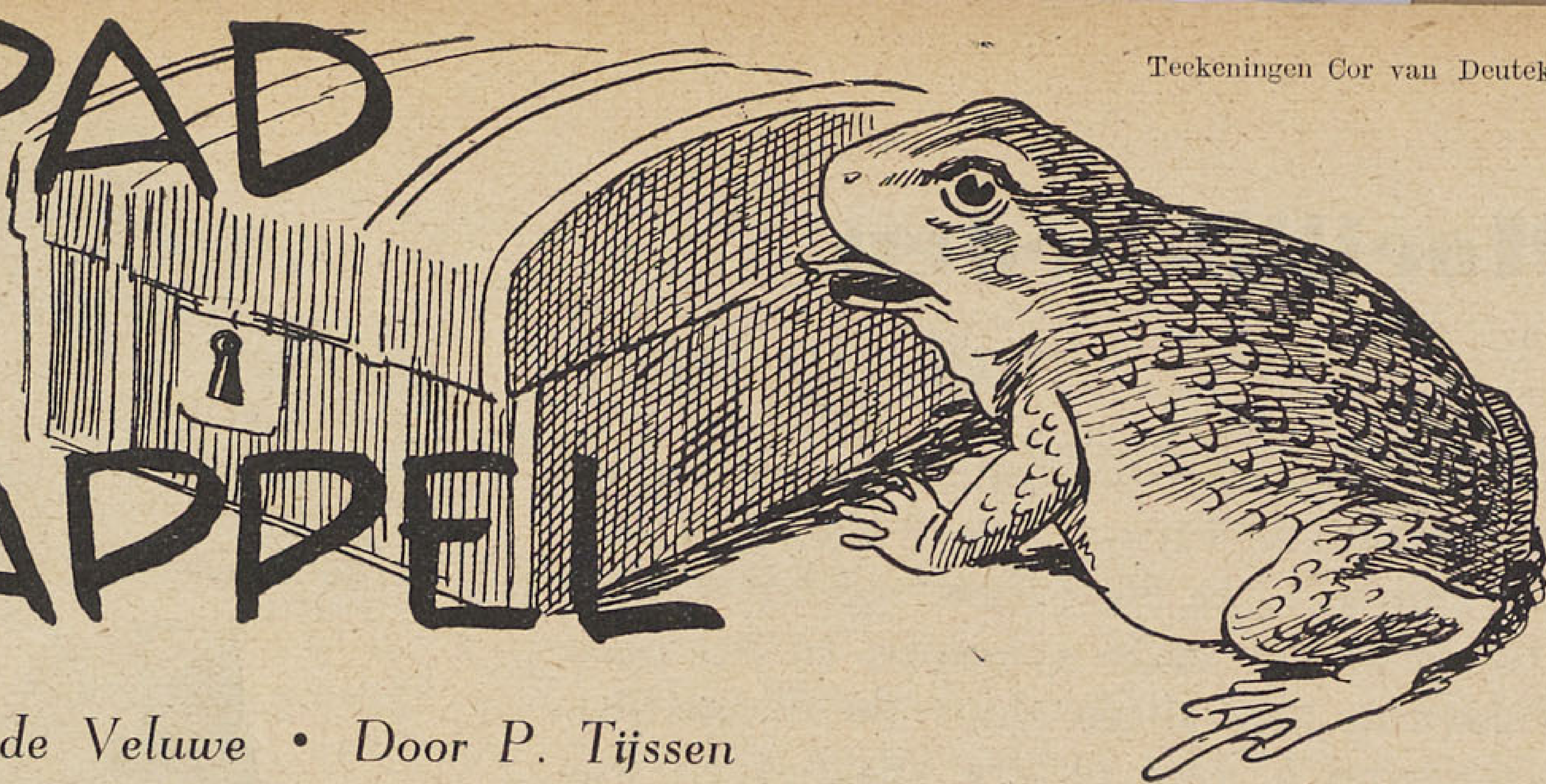
Krijgt U ook zoo veel aanmerkingen, dat de jus zoo dun is? En zoo bleek? En zegt U dan ook snibbig: „Ja, hoor eens, zonder vet..." Dan is er dus ruzie gekomen en het maal bedorven, niet alléén door de dunne jus. Wij geven U hier in drie plaatjes en wat woorden een oplossing.
Vooraf geven wij U weer den ouden raad: U heeft zelf fantasie!
Wij geven U slechts het grondpatroon voor een smakelijke jus of ragout. Hiervoor heeft U noodig:
Wat bloem, een mespunt taptemelkpoeder en een héél klein stukje boter. U neemt een pannetje met dikken bodem en smelt voorzichtig de boter. Vooral niet bakken dus. Wanneer ze gesmolten is, roert U er voorzichtig achter elkaar 4 eetlepels bloem doorheen. Het ziet er in het begin wat raar uit, maar daar trekt U zich niets van aan. Als U maar blijft roeren! Ineens krijgt het papje een mooie bruine juskleur. Op dat moment gooit U er wat water bij, steeds weer onder het roeren. Nu bepaalt U zelf de dikte.
Thans heeft U een vrij smakelooze substantie. Naar eigen believen werkt U dan verder met een jusblokje, tomaat, of uitje, of aroma, of kruiden, enz. enz.
Wij laten enkele recepten volgen:
Bouillon saus. 40 gr. bloem (5 eetlepels), halve liter water of (en) taptemelk of groenten- of boonennat van den vorigen dag, 2 bouillonblokjes, zout, aroma.
Het water (of anderszins) aan de kook brengen. Het blokje oplossen. De bloem met wat koude bouillon aanmengen en al roerende in de kokende vloeistof gieten.

Bruine boonen-saus.
Halve liter bruine boonennat,
50 gr. gaargekookte bruine boonen, ½ uitje, puntje boter, aardappelmeel, zout, aroma.
Het uitje fijn snipperen, in de boter fruiten, het boonenwater toevoegen en aan de kook brengen.
De boonen malen of fijn wrijven, aan de saus toevoegen en het geheel even flink door laten koken.
De saus op smaak afmaken met wat aroma en zout en zoo noodig bijbinden met wat aardappelmeel.

---

al zijn krachten op het verarmde en in vele opzichten achterlijke Spanje. Inderdaad kreeg het hier ook vasten voet.
Ook hier zag echter een deel van het Spaansche volk tijdig het gevaar; in 1933 werd de Phalanx opgericht. In Spanje heeft de nationale herleving wel op zeer tragische wijze haar vervulling moeten krijgen: reeds in 1936 waren de Spaansche nationalisten, met den leider der Phalanx, Franco, gedwongen de wapenen op te nemen tegen hun door Moskou verblinde volksgenooten om zoo een definitieve overwinning van het communisme in Spanje te verhinderen. Dat dit met een overwinning voor Franco geëindigd is, weten wij. Het is echter zeker, dat de Phalanx ook na afloop van den burgeroorlog nog een zware taak op zich vond wachten.
Dit waren de voornaamste onder de landen, waarin zich reeds vóór den huidigen oorlog een duidelijke nationalistische omwenteling had voltrokken.
Oppervlakkig gezien, lijkt het, alsof deze omwentelingen alleen maar ten doel hadden, de eigen „natie" groot te maken. Daarmee is het in de meeste gevallen ook steeds begonnen.
De diepere oorzaak van dit streven naar nationaal herstel, ligt echter in den veranderden geest in Europa. Tot dusver had men in individuen gedacht, nu denkt men in volkeren. Vroeger was het de groote vraag geweest, hoe „*de menschen*" op de *wereld* moesten samenleven, nu zal het samenleven der *volkeren* in *Europa* geregeld worden.

DE PAD EN DE APPEL

Teekeningen Cor van Deutekom

Vreemde Verhalen uit de Veluwe • Door P. Tijssen

Op tochten door het land van de Veluwe, hoorden wij soms fantastische, dikwijls grappige verhalen, welke van geslacht op geslacht onder de bevolking van de Veluwe de ronde doen en heel vaak werkelijk gebeurd heeten te zijn.

De romantische omgeving met haar woeste heuvelachtige heidevelden, zandverstuivingen en groote donkere bosschen, waardoorheen stille beekjes een eeuwenoud bed gegraven hebben, draagt er ook toe bij om vreemde verhalen en fantastische legenden te doen voortleven.

De boer uit deze streek is over het algemeen vriendelijk en welwillend en ge kunt een gezellig praatje met hem maken over het weer, de beesten, het land en wat dies meer zij. — Maar hij moet U al heel lang kennen, vóórdat hij over dingen praat die zijn leven en denken raken.

Het duurt dan ook jaren voordat deze menschen aan een nieuwen bewoner van de streek gewend zijn en als men ze voor zich kan winnen, dan blijkt het, dat het goedhartige en veelal zeer ontwikkelde landbouwers zijn.

Beschouwt hij U eenmaal als vriend, dan gaat hij voor U door het vuur. — Màg hij U niet, dan ziet hij U niet, maar zal U ook geen kwaad doen.

Er zijn types, die bij de voornaamste families „over den vloer komen," maar altijd de eenvoudige boer blijven. Als ze iets voor U kunnen doen, dan doen ze het met liefde, maar vatten het als een beleediging op, als U ze tracht te beloonen door een tegendienst. Dit is de Veluwsche boer. — Als U zich dit type kunt voorstellen, dan kunt U het volgende verhaal echt doorleven en U zult ontdekken, dat er ook nu nog in ons land romantiek leeft.

„Der gebeure in de streek nog heel wat rare dinge, meneer!" zegt van Kolden, de boer van de Poorthoeve.

„Ik heb met eigen oogen dingen gezien, die ik, al z'n leve niet vergete zal!"

Hij gaat gemakkelijk, breeduit zitten. Met zijn knoestige, breed-gewerkte hand neemt hij een prachtige oude koperen tabaksdoos van de tafel, opent deze bedachtzaam en vult omslachtig — met bijna zwarte tabak — een uitgerookte korte pijp.

Nadat hij den brand erin heeft gezet, blaast hij behagelijk groote rookwolken onder de petroleumlamp en kijkt ze met zijn lichtblauwe oogen nadenkend na. Zijn door vijfenzeventig zomer-zonnen en winterstormen gebruinde en gegroefde kop knikt een paar keer tegen de rookfiguren en begint te vertellen:

„Zie je, wij ouderwetsche menschen hebben zooveel gezien en gehoord, dat we soms niet weten of we het gelooven moeten of niet. Maar 't is vast waar — er heeft een boer in 't Veen gewoond, die tooveren kon.

„Kromme Maantje" noemden ze hem. En men zegt, dat zijn nakomelingen die kunst ook nog verstaan. De kinderen in het dorp kennen allen nog het lied, dat verhaalt „van dien boer die tooveren kon". Ja en dat liedje is zoo, luister maar:

> Boer uit Maanen
> — wil 't aanhooren. —
> uit een tooverhart geboren,
> wat ik zing al in mijn lied!
>
> Deze boer is zóó vernuftig,
> met z'n tooverhart gedruchtig. [1])
> Want 's avonds laat, om negen uere,
> Gaat die boer de kunst uitfuere: [2])
> Als een witte hond,
> loopt hij dan in 't rond.
>
> En z'n dochters ben' ook nie zuiver,
> d'r ben, getuige van!
> Die kunne everdesse [3]) make,
> uit een appel zonder bake [4])
> en een pad dat schreeuwe kan!

En wat ze zoo zingen, is zoo gek nog niet, want ik heb een boer gekend, die 't zelf meegemaakt heeft! 't Was „Knelis van de Driesprong". — Die stond op 'n dag, 't is nog niet zoo lang geleden, te praten met „Jans de Driftschaper". [5])

Toen ze zoo een tijdje gepraat hadden en nog even stonden te kijken naar de witte ruggen van de grazende schapen — was daar ineens . . . . . „Kromme Maantje!"

„G'naovend saôme", zei die. 't Jong, 't jong Jans, wat een mooie schapen heb je daar!"

Daarbij klopte hij Jans driemaal op den schouder. Maar Jans was ook niet van gisteren en wist wel, dat hij betooverd zou wezen, wanneer hij Maantje niet direct een klap boven op zijn hoofd zou geven, met de platte hand!

En dat deed hij dan ook! — En hoe! Maantje keek er scheel van! En kwaad dat hij was! O, 'o, wat een leelijke woorden, dat hij zei!

En boer Knelis moest lachen! Lachen, tot de tranen

[1]) Gedrochtig, gedrochtelijk. [2]) Uitvoeren. [3]) Hagedissen, die vergiftig zouden zijn. [4]) Klokhuis. [5]) Driftschaper — schaapherder, die door de boeren gemeenschappelijk wordt aangesteld om de schapen te hoeden.

(Maanen is een oude mark, later buurtschap, bij Ede. Dit gedichtje, waar symbolische dieren (hond, pad) en de appel nog naar oudere voorgangers wijzen, werd uit den mond des volks opgeteekend in 1940.)

hem over de wangen biggelden en de pijp hem uit den mond viel. Maar Maantje riep:
„Wacht maar, Knelis! *Jou* krijg ik nog wel! Wacht maar, 't lachen zal je op een goeden dag wel vergaan!" — en meteen maakte hij dat hij weg kwam.
Toen de toovenaar vloekend en tierend vertrokken en al een goed eind weg was, zei Jans de schaper: „'k Zou maar naar huis gaan, Knelis, want je weet nooit, wat die gek in 't schild voert!"
Knelis vond dat het ook al wat laat was en tijd om naar huis te gaan. Maar bang voor den toovenaar? Nee, dat was hij niet, nee. — Maar Moeder de vrouw zou het avondbrood wel al lang op de tafel hebben! „Nou goeie dan!" en Knelis stapte naar huis.
's Avonds was er nog niets gebeurd en de volgende dagen gebeurde er ook niets.
Knelis had het heele geval al lang vergeten, toen er op een goeden dag een koopman uit de stad kwam om appels te koopen uit den boomgaard.
Nu had Knelis mooie „Belle Fleure" en de koopman kocht ze dan ook allemaal. Boer Knelis kende den koopman wel niet, maar och, wat zou er voor kwaads in zitten als hij aan een vreemde zijn appels verkocht? — Hij betaalde ze immers direct! —
Toen de laatste mand op de kar geladen was, zocht de koopman den mooisten appel er uit en zei tegen Knelis: „Hier, die is voor jou, die is te mooi om te verkoopen. Een beste om onder de kinderen te verdeelen!" Dit zeggende klom hij op den bok, gaf de paarden den zweep en reed weg.
Een rare koopman, dacht Knelis. Maar gelijk had hij, 't was wel een bijzonder mooie appel, wel twee vuisten groot! Die zou hij Zondag eens aan den buurman laten zien! Wat zou die een oogen opzetten!

Je moet weten, dat die buurman veel geld had besteed om zijn boomen met een nieuw goedje te laten bespuiten, dat mirakels best moest weze! En 't had niks geholpe! Nee, de appels van Knelis waren nog altijd mooier dan die van den buurman. Ja, „den deze" zou hij Zondag eens aan buurman laten zien. Terwijl hij dit dacht ging hij naar binnen om het ontvangen geld in de kast te bergen. Den appel legde hij naast de geldkist op de tweede plank. Hij deed de kast dicht, draaide den sleutel tweemaal om en stak hem diep in zijn zak.
Een paar dagen later, toen Knelis op 't veld aan het spitten was, kwam Jans de Driftschaper langs.
„Zoo Knelis, hoe zijn de aardappels van 't jaar?" informeerde hij — „Oh, dat gaat wel" — zei Knelis, „maar de appels, die waren best! Ik heb ze aan een koopman uit de stad verkocht, en die vond ze zóó mooi, dat hij heel niet afgedongen heeft en ze subiet meenam. 'n Rare snuiter was 't wel, ja, ik had hem nog nooit eerder gezien en, moet je weten, hij wou persé hebben, dat ik de mooiste appel voor de kinderen moest bewaren. Nou en omdat ik wel eens aan buurman wou laten zien wat voor appels mijn boomen hebben, dacht ik, „pik in, Knelis!" Je moet maar eens komen kijken, Jans, 't is er een van wel twee vuisten groot!"
„Wel, wel" — zei Jans — „een vreemde koopman zeg je, en die geeft je zoo maar een appel! Wees maar voorzichtig, Knelis! Die kon wel eens vergiftigd of betooverd zijn! Ik zou hem maar gauw verbranden, voordat er ongelukken gebeuren."
Knelis krabde zich eens achter het oor, zette de pet recht en snoot zijn neus. — „Och ik geloof niet aan die dingen, Jans!" antwoordde hij.
„Gelooven of niet gelooven, voorzichtig kun je altijd wezen! — Nou, goeimiddag dan!" en Jans trok verder met zijn hond en zijn schapen.
Knelis greep de spa weer om te spitten en toen hij zich bukte om een steen op te rapen, viel de sleutel van de kast uit zijn zak. Hij gooide den steen in den greppel en wilde den sleutel oprapen. Maar, halverwege gebukt hield hij plotseling in; er zat een groote gele pad boven op den sleutel.
„Ga weg, vies beest!" riep hij verschrikt en schopte naar de pad, maar die was al weg en Knelis raapte den sleutel op. Even bleef hij staan en krabde zich nog eens achter zijn oor.
„'t Is waar, je kunt nooit weten," bromde hij en liep in gedachten het veld af. — Stel je voor, dat er werkelijk een ongeluk kon gebeuren! en hij dacht ook aan de kinderen, die nu wel thuis gekomen moesten zijn van school.
Hij werd nu bepaald een beetje bang en begon hard naar huis te hollen.
„Hé, Knelis," „'t is nog geen twaalf uur!" riep de vrouw, opkijkend van het aardappel-rooien. — Maar Knelis hoorde het niet meer.
Gelukkig was daar de boerderij al, nu gauw door de keuken naar de voorkamer. De kinderen waren nog niet thuis en de meid keek raar op, dat de baas al zoo vroeg was. — 't Eten is nog niet gaar!" zei ze.
Maar Knelis antwoordde niet en ging rechttoe, rechtaan naar de voorkamer, waar de kast stond. Hij had den sleutel nog in zijn hand en stak hem meteen in 't slot. Hij draaide hem tweemaal om, opende de deur en . . . . „Kweee, Kwéééé . ."

(Vervolg op pag. 12)

„Hier, die is voor jou, . . ."

OPVOEDEND *voorbeeld* (III)

Practische toepassing

Het valt niet mee om iets wat men als algemeenheid of als stelregel (met toegestane uitzonderingen) gelezen heeft, in practijk te brengen. Opvoeden is nu eenmaal geen sinecure.

Het kind, dat nog te klein is om den zin der dingen te bevatten, zullen we anders moeten aanpakken dan b.v. een kind vanaf 7 jaar. Beneden dien leeftijd werkt een goed voorbeeld óók wel, maar vooral vanaf ongeveer 7 jaar is een opvoedend voorbeeld de belangrijkste factor bij de vorming van het karakter.

U zoudt me zeker graag de vraag stellen: „Wat is Uw meening over deze dingen? Hoe zou Uw houding zijn tegenover het kind in bepaalde gevallen?" Maar als ik U mijn houding in bepaalde gevallen uiteen zou zetten, zoudt U voor Uw kind in een speciaal geval daar misschien heel weinig mee gebaat zijn.

Daarom neem ik een paar karaktereigenschappen van kinderen met beschouwingen over de houding van de opvoeders daartegenover; en omgekeerd eenige begrippen van ouders (of opvoeders) over hun kinderen en de reacties van de kinderen daarop.

Uit mijn eigen practijk vertel ik U weer een voorbeeld.

Edithje moet leeren met vork en mes te eten; ze is pas 5 jaar, maar Papa vindt het prettig als hij zijn dochtertjes overal mee naartoe kan nemen en als zij dan geen ergernis geven door slechte tafelmanieren. Daarin ben ik het met hem eens. Hij zegt dan ook verscheidene keeren: „Edithje, houd je vork hooger vast." Hij zegt dit zóó dikwijls, dat Edithje driftig wordt, maar dat merkt Papa niet. Hij begint nu over het mes, dat niet goed vastgehouden wordt en let voortdurend op de handjes van de kleine meid. Totdat Edithje bij een volgende opmerking boos haar vork en mes neergooit en met een spinnijdig gezicht blijft zitten zonder te eten. Vóórdat Papa vragen kan: „Wat mankeert jou?" zegt zij ineens: „Moet je eens kijken hoe je zelf je mes vasthoudt!" Papa vindt dat erg brutaal, hij wil Edithje straffen. Ik ben van een ander inzicht en zeg, voordat Papa aan de straf toe is: „Edithje is zeker nog te klein om met vork en mes te eten" en daar neemt ze vork en mes en eet keurig verder. Papa is altijd op kantoor en heeft te weinig tijd om te leeren zich in het geestesleven zijner kinderen te verplaatsen, zoodat ik mij als moeder de aangewezen persoon gevoel om die taak over te nemen.

En U moet zich kunnen verplaatsen in Uw kind om te begrijpen wat er omgaat in dat zieltje en vooral bij kleine kinderen is dat zoo noodig, die uiten zich zoo gebrekkig. Hoe zou een ernstiger, zachtaardiger kind op een dergelijke terechtwijzing reageeren? Ik denk, dat mijn oudste dochter in hetzelfde geval als haar zusje een langen tijd niets gezegd zou kebben, maar als het haar te machtig werd, zou ze plotseling beginnen te huilen of weggaan. In dat geval zou het het kind zijn, dat den opvoeder een lesje gaf, want de opvoeder zou zich schamen dat hij niet met wat meer geduld en liefde had gestaan tegenover de zachtheid van dit kind. Als dergelijke kinderen klein zijn, moet U ze telkens opnieuw de dingen voordoen zooals U graag zoudt willen dat zij ze deden, omdat U ervan overtuigd kunt zijn, dat het van hen geen onwil is als ze iets niet goed doen. Bij kinderen, die men „bijdehand" noemt, kunt U op hun eergevoel werken en als ze niet luisteren kunt U, door een tik voor hun broek, nadruk geven aan Uw woorden. Schandelijk nietwaar, zoomaar reclame voor een tik voor de broek! Heusch, dat is niet altijd te vermijden. Er is den laatsten tijd

---

(Vervolg van pag. 11)

gilde het door de kamer. Op de plaats van den appel, die er niet meer was, zat er naast de geldkist een groote gele pad en gilde en schreeuwde door het huis!"

Van Kolden zweeg. Zijn pijp was uitgegaan. De ketel op de kachel zong zijn eentonig lied en buiten ruischte de najaarswind door de iepen.

„En toen?" vroeg ik.

„Ja!" zei de oude boer en klopte nadrukkelijk zijn pijp leeg. „Ja, zoo is 't gebeurd en hoe 't verder ging, weet ik niet meer. Maar vast en zeker nam Knelis niks niemendal meer van een vreemde aan en hij had vanaf dien dag een hekel aan padden en al dat gebroed.

En als „Kromme Maantje" in de buurt is, is Knelis vast ergens anders, want hij gelooft heden ten dage nog, dat die zich veranderd had in een koopman en den appel betooverde! En ja . . . je kunt nooit wete . . .

veel te veel gepraat over den vrijen wil van het kind, terwijl in de practijk van dat vrije-wil-systeem bar weinig terecht kwam.
Een kind met een sterken wil, zal meestal ook een sterk rechtvaardigheidsgevoel bezitten en als U hem (haar) een tik voor de broek hebt gegeven voor iets wat totaal indruischt tegen alle moraal, zal zoo'n kind wel inzien, dat dat erbij hoort.
Alleen met kinderen met wat men noemt een „gesloten karakter" moet men voorzichtig zijn. Op een keer vergat ik mezelf en gaf ik in drift mijn oudste dochter een tik; ze was toen 3 jaar. Als ik eraan denk, heb ik er nu nog spijt van! Het kind was gedurende drie dagen nog zwijgzamer dan anders en toen ik eindelijk vroeg: „Waarom zegt Kiki niks tegen Mama?" begon ze zachtjes te huilen en zei: „Mama heeft Kiki klap gegeven." Ze zei altijd weinig en daardoor had ik er niet op gelet, dat ze, zoo verschrikt om dien klap, haar zieltje nog verder gesloten had. O, wat heb ik mezelf daar een verwijten om gemaakt.
Mijn jongste dochter daarentegen heb ik in alle gemoedsrust nogal eens een tik voor haar broek gegeven. Die stampvoette woedend en zei ronduit: „En tòch doe ik het niet" en na de bestraffing stampvoette ze nog en zei: „Ik zal U ook slaan." Maar een paar minuten later was alles vergeten en kwam ze heel gewoon bij me om iets te vragen. Toen nam ik de gelegenheid waar om te zeggen: „Edithje, Mama vroeg jou daarstraks om iets voor haar te doen en je wou niet. Nu heeft Mama eigenlijk niets geen zin om dit voor jou te doen." „Maar U hebt me toch een tik gegeven," stelde ze ijskoud vast alsof ze zeggen wou: daarmee is toch alles afgeloopen? Ik kon haar nog niet uitleggen, dat die tik noodig was om haar drift te doen bekoelen, ik zei: „Nou, dan zal Mam het maar voor je doen, maar dan moet jij ook eens iets voor Mama doen als ze het vraagt. En later als je groot bent en als Mama dan stout is, mag je mij ook slaan." Dat vond ze allemaal heel billijk en inderdaad was alles afgeloopen en haar rechtvaardigheidsgevoel bevredigd.
Zoo ziet U, hoe we onze houding moeten regelen naar het karakter van het kind en dat de practijk als we daarin komen te staan, ons vanzelf zal leeren, hóe die houding de juiste zal zijn.
En ten opzichte van „de tik voor de broek" kunnen we overwegen: het oud-testamentische „Wie zijn kind liefheeft, kastijdt het" en de overdreven stellingen van onpractische menschen „dat je een kind nooit mag slaan." Den middenweg, dien we kiezen, zullen we voor onze kinderen uitstippelen volgens het inzicht dat we moeten krijgen in hun karakter.

J. G. v. d. HEIJDEN—
BOEKHOLTS van KLOPPENBURG

Voor de Jeugd

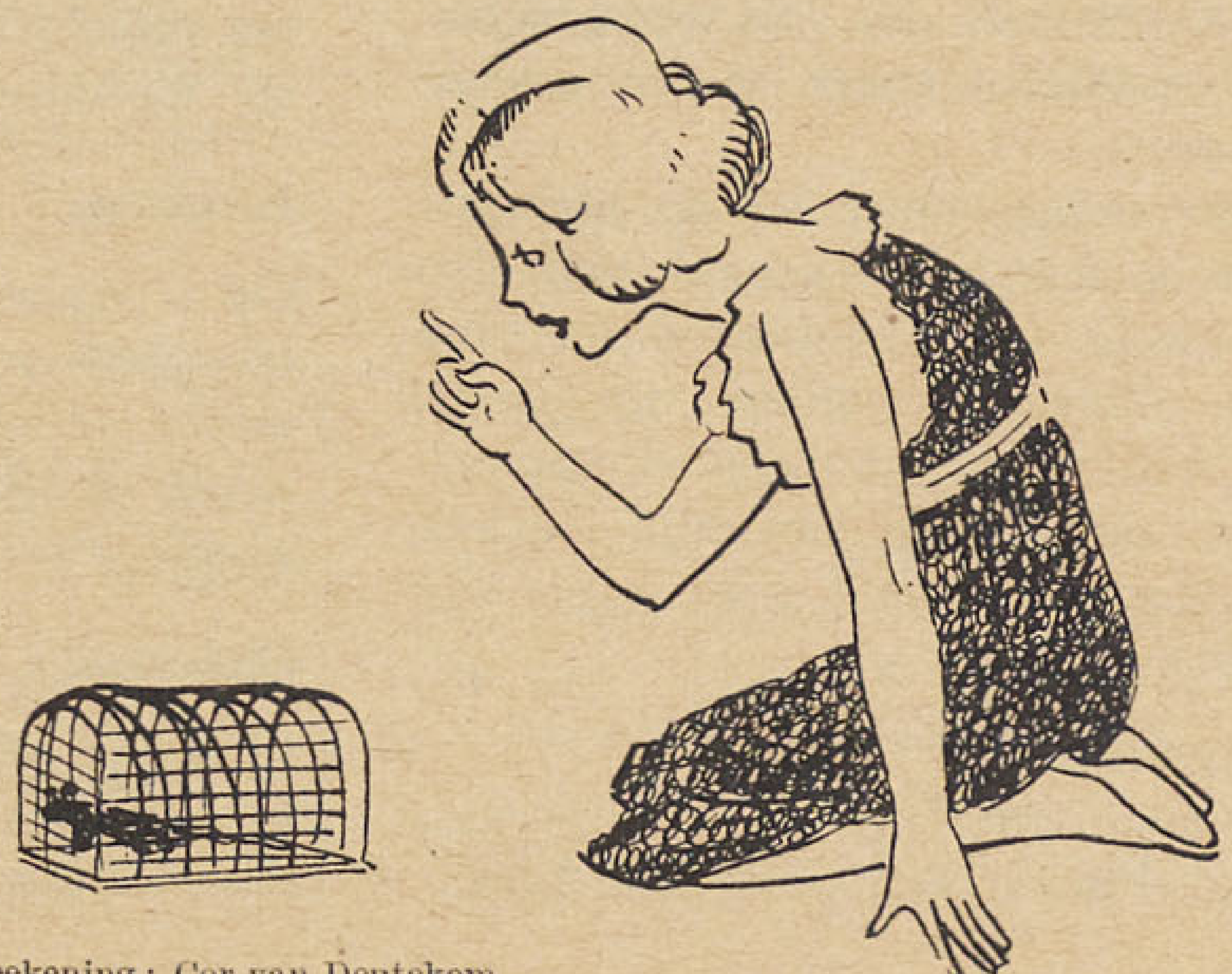
IN DE VAL

O! muisjelief, klein muisjelief,
Wat doe je in Moeders kast?
Je hebt je toch niet aan de kaas
Of aan het spek vergast?!
Och! muisjelief, klein muisjelief,
Je loopt hier groot gevaar,
Want Moeder heeft een val gekocht —
Die staat al voor je klaar!
Kruip gauw weer in je holletje
En waarschuw ied're muis:
Voor zulke kleine snoepertjes
Is 't in ons huis niet pluis!

— — — — — — — — — — — —

Och! muisje toch, klein muisje toch!
Je hoorde niet naar raad!
Nu ben je in de val geraakt
En komt berouw te laat!
Je kralen-oogjes zien verschrikt
En angstig in het rond;
Je hebt geen trek meer in het spek;
Je staartje is gewond!
En weet je wat er straks gebeurt,
Als Moeder je hier vindt?
Zij geeft je zeker aan de poes,
Opdat die jou verslindt!
Ik kan je wanhoop niet meer zien,
Jou klein, onnoozel dier . . . .
Ik laat je vrij! . . . . Loop nu maar weg
En kom maar nooit meer hier!

B. B. B.

Teekening: Cor van Deutekom

Apeldoorn.
Op 24 April hield kam.ske Augmeyer-Rikkels een boeiende rede te Apeldoorn over het doel en wezen van de N.S.V.O. Zij belichtte de noodzakelijkheid van een vrouwenorganisatie in den nationaal-socialistischen staat en zette uiteen op welke wijze de N.S.V.O. aan den nationaal-socialistischen opbouw van ons volk zal arbeiden.
De verschillende onderdeelen, die hiertoe in het leven geroepen zijn, zooals Moederdienst, Hulpdienst, Gezins- en Jeugdzorg, enz., werden alle afzonderlijk besproken, waardoor de aandachtige toehoorsters een duidelijk beeld kregen van het streven der N.S.V.O.

Arnhem.
Op 27 April vond alhier een groote propaganda-bijeenkomst plaats in „Corso", welke ten doel had de belangstelling te wekken voor de moederscholen, waarvan de eerste inmiddels te Arnhem geopend werd.
De leidster van den Moederdienst, kam.ske Gorris-Spruitenburg zette op duidelijke wijze het doel van deze moederscholen uiteen. De Moederdienst is er geen van moeders maar voor moeders.
In de moederscholen zullen cursussen worden gegeven in naaien, koken, ziekenverpleging in huis, zuigelingenzorg, opvoedkunde en handenarbeid. Zij staan onder leiding van vakkundige leerkrachten. Ook de heer Lelie, medewerker aan den Nederlandschen Volksdienst, sprak op deze bijeenkomst.
Uitvoerig lichtte hij de toehoorsters over den arbeid van den N.V.D. in en wekte op om zich in dienst te stellen van dezen arbeid voor de volksgemeenschap. In aansluiting aan zijn betoog toonde spr. een film over den N.V.D.

Berlikum.
Alhier vond op 21 April j.l. een goed bezochte bijeenkomst plaats. Verschillende vraagstukken, de vrouw betreffende, werden door de kringleidster, kam.ske v. d. Ploeg, besproken.
Er werd tevens verteld over den arbeid door de verschillende groepen verricht. Een goed werk was vooral het stoppen en verstellen van de gezinswasch voor groote gezinnen.

Feestavond eenjarig bestaan der N.S.V.O. te Eindhoven.

Vrijdag, 27 Maart j.l. herdacht de kring Eindhoven der N.S.V.O. zijn éénjarig bestaan. De landelijk leidster was voor deze gelegenheid overgekomen.
Uit het jaarverslag bleek duidelijk, dat de Eindhovensche kam.skes niet stilgezeten hadden. O.a. werden genoemd: twee jaarmarkten, de collecte voor het Duitsche Roode Kruis, de verkoop der Kinderpostzegels, het breien voor het Oostfront en den Jeugdstorm, groot Sint-Nicolaasfeest, verzorging der Kerstpakketten, enz.
De landelijk leidster zette doel en werkwijze der N.S.V.O. uiteen. Zij ving haar rede aan met de kam.skes aan te sporen zelf het goede voorbeeld te geven. Vervolgens besprak zij het doel van den Moederdienst. Uitvoerig besprak de landelijk leidster alle werkzaamheden, die in het afgeloopen jaar waren verricht. Ook in Duitschland en België zijn afdeelingen der N.S.V.O. opgericht. Tot slot gaf zij een zeer interessante uiteenzetting over het verschil tusschen communisme en nationaal-socialisme.

Emmen.

Op 7 Maart werd er alhier in het kringhuis een goed bezochte jaarmarkt gehouden. Er waren vele mooie werkstukken die gretigen aftrek vonden.

Gasselte.

Ook hier bestaat er interesse voor de N.S.V.O. Natuurlijk was kam.ske Smit gaarne bereid om een uiteenzetting te geven van het doel en streven der Organisatie. Een Groep werd op 9 April opgericht en wij zijn er van overtuigd, dat ook deze groep in goede kameraadschap zal samenwerken. Groepsleidster is kam.ske Pieper.

Gouda.
Op 17 Maart j.l. hield district 22 der N.S.V.O. een belangrijke samenkomst, waar kameraadske Gorris-Spruitenburg ons allen opwekte mede te werken aan de cursussen, die door „Moederzorg" over het geheele district gegeven worden.
Is de taak der huisvrouw in alle tijden belangrijk geweest, in de nieuwe komende volksgemeenschap zal zij nog veel omvattender zijn, zoodat wij reeds thans alles moeten doen om onze volksgenooten hierop voor te bereiden. De moeder moet gebracht worden op de eereplaats, die zij in het gezin inneemt. Zij wenscht zich gezonde en sterke kinderen, zoowel lichamelijk als geestelijk.

Heerenveen.
1 April herdacht de N.S.V.O. in Heerenveen haar éénjarig bestaan. De gezellig ingerichte zaal van „Hotel Groen" was des avonds flink bezet. Als verrassing kwamen er twee N.S.V.O.-sters, gekleed in het oude prachtige Friesche costuum de zaal binnen. De Kringleidster liet dan ook ter eere van den ouden Frieschen luister het 1ste vers van het Friesche Volkslied staande door de aanwezigen zingen.
Kam.ske Monsees—van der Veen hield een pittige en leerzame lezing.

De N.S.V.O. uit Nijmegen op stap.
Dat de N.S.V.O. niet alleen in haar eigen kring veel werkjes opknapt, maar daarbij ook belang stelt in het werk van anderen, bewees zij wel op Woensdag 1 April, toen ± 35 leden 'n uitstapje maakten naar Arnhem en

daar de tentoonstelling „Für das Kind" bezochten.
't Tweede doel was Musis Sacrum waarin de N.S.V.O. een tentoonstelling hield van haar werk, zooals dat op 't oogenblik in Duitschland georganiseerd wordt.

Norg.

In Café Bosma werd een groepsbijeenkomst op 4 Maart gehouden, waar ook de districtsleidster, kam.ske Smit, aanwezig was. Zij sprak erover hoe wij door onze houding moeten toonen ware nationaal-socialisten te zijn.

Poortugaal.

De groepen Rhoon en Poortugaal der N.S.V.O. hielden op 21 April een bijeenkomst in de zaal Jonker te Poortugaal.
Kameraadske Lohman uit Rotterdam hield, ter inleiding van den cursus zuigelingenverzorging, een lezing over „Sibbe, volk en ras". Op prettige wijze zette spreekster het verschil dat bestaat tusschen een „Sibbe, een Volk" en een „Ras" uiteen.
Het was jammer, dat er zoo weinig kameraadskes aan den oproep van de Kringleidster om deze bijeenkomst te bezoeken, gevolg hadden gegeven. De moeite wordt toch ook voor hen gedaan en het is voor de spreekster nooit prettig als er maar enkele kameraadskes zijn, die het de moeite waard vinden naar haar te komen luisteren. Was de schoonmaak hier misschien de schuldige?

Ridderkerk.

Kam.ske Monsees sprak hier op 21 April voor een aandachtig gehoor. Ook eenige door haar gemaakte gedichten droeg zij voor. Vooral een gedicht over Indië kon velen ontroeren.
Zij die niet naar deze vergadering gekomen zijn, hebben zeer zeker iets gemist!

Roden.

20 Maart werd Roden door de N.S.V.O. „bestormd". Groot was de belangstelling niet op deze eerste bijeenkomst en dat hadden wij ook niet verwacht.
Kam.ske Smit besprak hier doel en streven der N.S.V.O. en uit de verschillende vragen, welke achteraf werden gesteld, bleek, dat men zich toch wel interesseert voor onze organisatie.

Nauwelijks gaven er zich eenige toehoorsters op als lid, of men stichtte direct een groep en wij zijn er niet bang voor, dat deze groep heel lang een kleine zal blijven!
De N.S.V.O. is dus alweer een groep rijker.

Schagen.

Op 31 Maart j.l. werd er alhier een kringvergadering der N.S.V.O in het Kringhuis der N.S.B. gehouden. Na opening van den avond verzocht de kringleidster een oogenblik stilte ter herdenking van kam.ske Saal—Otter, die van ons werd weggenomen door den dood.
Dan werd allereerst een woord van dank gebracht aan de nijvere werksters, die zoo goed zorgden voor de pakketten voor onze kameraden aan het Oostfront.
De spreekster van den avond, kam.ske Blees de Ranitz, sprak over „Strijdende Vrouwen".

Smilde.

31 Maart was er een feestelijke bijeenkomst van de groep Smilde. Aanwezig waren ruim 80 kameraadskes. De zaal was fleurig versierd met vlaggen, groen en bloemen. De groepsleidster opende met een hartelijk welkom, waarna de districtsleidster kam.ske Smit sprak. In een vurige rede wees zij ons op onze plichten als N.S.V.O.-sters. Telkenmale oogstte zij blijken van instemming.

Tiel.

Op 2 Mei hield de N.S.V.O. in Tiel een Kameraadschapsavond. De kringleidster opende met een kort woord, waarna kam. Schuurman de leiding van den avond op zich nam.
Er was een flinke opkomst en kam. Schuurman wist, zooals we dat van hem gewend zijn, de stemming er in te brengen.
De kameraadskes uit Tiel hadden wel een kameraadschapsavond verdiend, nadat zij allen hard hadden aangepakt!

Utrecht.

30 Maart vond hier een zeer goed bezochte districtsvergadering plaats.
Kam.ske Wilhelm sprak hier over den Nederlandschen Volksdienst. Zij wees erop, dat deze voor iedereen is, zoowel voor nationaal-socialisten als voor de andersdenkenden; voor allen die hulp noodig hebben. Kam.ske de Blocq van Scheltinga, de districtsvertegenwoordigster van den Moederdienst der N.S.V.O. sprak daarna en wees op het belangrijke werk van dezen dienst.
Tenslotte sprak nog kam.ske Bosboom als jongeren-organisatrice, een taak haar in handen gelegd door de districtsleidster.

Kring „Vechtstreek".

30 April vond de eerste Vormingsbijeenkomst van den kring plaats, welke zeer goed bezocht werd. Door ziekte was helaas de kringvormingsleidster verhinderd en spraken in haar plaats de kameraadskes de Blocq v. Scheltinga en Wilhelm-v. Hemert. Beiden hebben op eenvoudige en duidelijke wijze de werkwijze van Moederdienst en Volksdienst uiteengezet en besloten met de opwekking om hieraan zooveel mogelijk mede te werken.
De volgende kringvormingsmiddag is vastgesteld op Donderdag, 28 Mei te 3 uur in het Kringhuis te Nieuwersluis. Op aller komst wordt gerekend.

Vlaardingen.

Het was een volle zaal ter gelegenheid van de hier door de N.S.V.O. gehouden bijeenkomst op 22 April Als spreekster trad hier op kam.ske Monsees, die sprak over de N.S.V.O.
Zij wekte vooral op om overal en te allen tijde propaganda te maken voor de N.S.V.O. en mede te helpen het volk van Nederland te winnen voor het nationaal-socialisme.
Tijdens de rustpoos werd er naar hartelust gezongen onder de bezielende begeleiding van kam.ske Burghard.

Vries.

Hier werd een goed bezochte bijeenkomst gehouden op 4 Maart j.l. In haar toespraak zeide kam.ske Aling-Nijenhuis hoe zij kon bemerken, dat er een goede sfeer heerscht onder de kameraadskes.

Uit Babbetjes Dagboek (IV)

Och, och, wat heb ik me daar toch onlangs een avontuur beleefd. Ik heb jullie immers verteld van die vriendin van moeder, die mijn heele program in de war stuurde door moeder in te fluisteren me niet steeds weer uit de wieg te nemen, als ik schreeuwde? Nou en toen zou ik immers op wraak zinnen. Dat is echter niet meer noodig, want de vriendin heeft de wraak al te pakken, maar ik kon er heusch niets aan doen, werkelijk niet. Eigenlijk was ik mijn boosheid op die juffrouw met dien gekken hoed op allang weer vergeten. Want ze is achteraf bekeken toch wel aardig. Ze bracht laatst zelfs een bonnetje mee om sinaasappelen te koopen. „Voor de bijvoeding" zei ze. Nu, sinaasappelensap lust Babbetje wel, dat verzeker ik je.

Eens op een middag dan kwam die vriendin weer. Ze vond me toch zóó lief, vooral omdat ik net lekker lag te dutten. Ik had namelijk weer mijn rantsoentje op en mijn buikje was heelemaal rond en strak. Hè, ik voelde me echt gelukkig en was in een stemming dat ik naar iedereen die een blik in mijn wieg sloeg een vriendelijken lach toezond. Als ik dan even lach roept men verrukt: kijk nu toch eens hoe lekker ze lacht. Wat een vriendelijke baby toch. Je hebt er geen kind aan.

Jawel, en omdat je er geen kind aan hebt tilde de vriendin me uit de wieg en zei: Kom nu eens bij je tante op schoot kleine dikzak.

Nou, ik vond het best. Ik dacht wel even: wat zijn sommige vrouwen toch inconsequent. Den eenen keer mag je je wieg niet uit en den anderen keer komen ze je er zelf uithalen.

Ik vond het echter best. En net zit ik zoo gezellig op schoot bij die tante en laat het zonnetje in mijn toetje schijnen of daar krijg ik me toch ineens een kramp in mijn arme buikje. Ik kon er niets aan doen, heusch niet, maar toen was het al gebeurd.

Een verschrikte uitroep en een O, kind, wat doe je nou? En toen een heen en weer gedraaf en moeder die met een schoonen luier aan komt hollen.

— Kon je nou niet even wachten Babbetje?

Ach, kon ik toch maar vast praten, dan had ik aan moeder verteld, dat ik er heusch, werkelijk niets aan doen kon.

Hoofdredactrice: A. W. te Luij, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht. Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.

Wat lezeressen ons inzonden:

Kam.ske J. W. V. te B. vertelt:
Ik wil U hierbij een paar belevenissen vertellen die ik bij het collecteeren voor Winterhulp op deed.
Over het algemeen is mijn oordeel, dat men ons iets beter gezind is. Wel loopt menigeen een straatje om, daar men vooral niet te dicht in onze buurt wil komen. Is het omdat ze zich schamen om niets te offeren, of durft men niet te geven daar men anders wel eens voor een N.S.B.-er kon worden aangezien?
Neen, dan heb ik nog liever de botte weigering „neen daar doe ik niet aan".
Een mooi antwoord kreeg ik laatst van een welgestelde dame, die op mijn vraag, mevrouw wilt U iets voor de Winterhulp offeren, mij bits toebeet — eerst kolen!
't Was inderdaad een der koudste dagen. Heel in het begin van mijn collectanten-loopbaan stelde een werkman voor, mij tegen den muur te zetten!
Bij den verkoop van de kinderpostzegels verrijkte ik op 2 postkantoren in kleine plaatsen mijn psychologische kennis. Ik bestudeerde het kudde-instinct van het publiek. Van een rij voor het loket geposteerde lieden die zoo mooi den wacht-tijd konden benutten door bij mij zegels voor het kind te koopen, keken de meesten norsch naar mij, was echter de voorste vriendelijk en zei: „ik kom straks even bij U", dan werden de andere gezichten minder star, er wipte wel eens iemand uit de rij naar mij toe, omdat 't toch blijkbaar niet zóó gek was om dat misdeelde kind te steunen. Een dametje vroeg mij: zou U heusch denken dat dit geld goed besteed wordt?
Op mijn bevestigend antwoord afgaand, kocht zij zegels.
't Was soms wel bar koud doch wanneer iemand zei „moet U nu in dit weer hier buiten staan?", dan voelde je de kou niet, integendeel er stroomde warmte door je heen, warmte die van hart tot hart gaat en die de uitwendige kou verjaagt.

Kam.ske J. H. te G. schrijft:
Een kameraadske moest naar het ziekenhuis maar zag er erg tegenop daar zij zes flinke jongens heeft die verzorgd moeten worden. Goede raad was duur.
Maar de leidster Sociale Zorg wist er wel raad op.
In een ommezien waren zes kameraadskes bereid één van de jongens bij zich in huis te nemen en ons ziek kameraadske kon met een vredig gemoed de dagen in het ziekenhuis tegemoet zien.
Uit het ziekenhuis gekomen bleek ze nog zoo zwak, dat ze noodig eerst naar een rusthuis uitgezonden moest worden.
En al weer waren de kameraadskes bereid de jongens op te nemen.
„Anderen dienen door ons werken maken anderen het leven licht."

Ganzenleverpastei.

100 g gist, 1 flinke ui, 30 g boter,
2 eetlepels paneermeel (of fijngewreven beschuit),
6 eetlepels water en een bouillonblokje,
wat peper en zout naar smaak.
De ui wordt in de boter goudgeel gefruit, dan wordt de gist er in gebrokkeld en op een laag vuurtje tot een gelijkmatig papje geroerd. Dan de lepels paneermeel en het water, waarin het bouillonblokje is opgelost, toevoegen. Alles even zachtjes laten doorkoken, tot het mooi gebonden is.

Kam.ske S.—J. te H.

Wat men ons vroeg:

Kam.ske C. K. te C. vraagt of wij in de N.S.V.O. een witte of een zwarte blouse dragen op een vergadering of dergelijke.
Antwoord: Alleen en uitsluitend het zwarte hemd (tenzij men natuurlijk nog geen lid van de N.S.B. is). Een uniform heeft de N.S.V.O. nog niet.

Een der lezeressen vertelt ons, dat haar groepsvrouwe niet wil hebben, dat de kameraadskes persoonlijk een bezoek brengen aan gewonde kameraden van het Oostfront, die in de lazaretten liggen. Men zou hun wel versnaperingen en bloemen kunnen zenden. Het past namelijk niet, dat een vrouw „een vreemden man" opzoekt!
Wij willen hierop kort en bondig antwoorden en hopen, dat ook de betreffende groepsleidster dit antwoord leest:
Het is zelfs de *plicht* van onze vrouwen om persoonlijk om te zien naar onze gewonde kameraden, die vrijwillig ook voor ons ten strijde trokken. Vooral hun, die wegens hun nationaal-socialistische overtuiging door de eigen familieleden in den steek zijn gelaten en nooit een bezoekje ontvangen, moeten wij door ons medeleven toonen, dat wij hun kameraden zijn.
En dan . . . onze kameraden zijn heusch geen „vreemde" mannen hoor!

BOEK *bespreking*

„*De Levende Stad*", door Freddy Stroh, Hollandia Drukkerij N.V., Baarn.

Een pretentieloos boek voor onze bakvisschen, waarin wij kennis maken met een vijftal vroolijke H.B.S.-ers.
Het plaatsje, waar dit alles zich afspeelt, is een zgn. „doode" stad geworden. Bij de viering van het zooveel jarig bestaan der school wordt het door één der leeraressen in elkaar gezet tooneelstuk „De Levende Stad" opgevoerd.
De beschrijving van de repetities, die aan de opvoering voorafgaan en „de" avond zelf zijn wel de best geschreven en vroolijkste gedeelten van dit boek. De gesprekken tusschen de scholieren onderling echter doen ons nog wel wat al te veel denken aan die van de verengelschte jeugd. De schrijver tracht wel hier en daar het nationale gevoel naar voren te brengen. Het vijftal, dat de hoofdrol in dit boek vervult, toont in ieder geval initiatief te kunnen nemen en zich niet alleen te interesseeren voor flirtpartijtjes en andere onbenulligheden. Het organiseert n.l. simpele avondjes met de daaraan verbonden moeilijkheden voor onze gewonde soldaten.
Dit luchtig geschreven boek is van het soort, hetwelk in een verloren oogenblikje ter hand genomen kan worden.

E. B.

Voorjaarsgroenten

Een recept van de Afd. Volks- en Gezinshuishouding der N.S.V.O.

Eindelijk zien wij dan het einde van het kooleten en duiken in de winkels de eerste voorjaarsgroenten op.

Menige huisvrouw zal denken, dat ze zich die weelde nog niet kan veroorloven en beseft niet, dat een paar blaadjes sla nu meer waarde voor ons hebben dan een bord vol kool.

Wat wij nu immers dringend noodig hebben, zijn vitaminen na dezen langen strengen winter zonder sinaasappel of pompelmoes. Bovendien is wat goed toebereide sla een heerlijke afwisseling na al die wintergroenten.

Wij kunnen de sla uitstekend klaarmaken met de verschillende sausen, die in den handel zijn.

Andere mogelijkheden zijn:

wat overgebleven saus van den vorigen dag met azijn vermengen en door de sla doen of een saus maken van maizena, water of taptemelk, mosterd of aroma en azijn.

De Administratie van De Nat.-Soc. Vrouw verzoekt dringend abonnementsgelden te voldoen per giro (207915 ten name van „Volk en Vaderland", Postbus 58, Utrecht) of per postkwitantie welke wordt aangeboden. In geen geval op andere wijze de abonnementen betalen, daar er anders verwarring komt. Dus ook niet via groep, kring of district. Eveneens verzoeken wij dringend alle stukken voor de administratie bestemd (dus aanvragen abonnementen, bestellingen propagandanummers voor vergaderingen, adreswijzigingen, correspondentie over betalingen, enz.) uitsluitend te zenden aan de administratie, Postbus 58, Utrecht, dus niet aan de redactie, daar anders hierdoor vertraging ontstaat.

Is de sla erg duur of zijn de kroppen klein, dan vermengen wij de zure slasaus bovendien nog met aardappelkruim, zoodat de sla dan wat meer uitdeelt. Wasch de sla in heele bladen en maak ze dan klein, zoodat zoo min mogelijk voedende stoffen verloren gaan.

Andere voorjaarsgroenten, zooals raapsteeltjes en spinazie, vermengen wij zeer fijn gesneden ook met een zuur sausje. Dit is vooral smakelijk bij bruine boonen of capucijners.

Ook kunnen raapstelen in hun geheel met een saus tot salade vermengd worden. Maar niet alleen salade is een mogelijkheid om voorjaarsgroenten zoo goedkoop mogelijk en met behoud der vitaminen, te verwerken.

Zoo b.v. deze stamppot:

Door gestampte aardappelen mengen we eerst wat melk of taptemelk, een kopje azijn, wat vet of boter en tenslotte, kort voor het opdoen, gewasschen en fijngehakte rauwe raapstelen of spinazie, of fijn gesneden rauwe andijvie.

Eventueel kunnen er nog een paar blokjes kaas doorheen of kan er een kaassaus bij gegeven worden.

Voor 4 personen hebben wij hoogstens ½ kg raapstelen, andijvie of spinazie noodig. Deze stamppot wordt ook door hen, die niet van raapstelen houden, lekker gevonden en maakt een voordeelig gebruik van de jonge groenten mogelijk.

Probeert U het dus eens en het zal U zeker bevallen!

Een vlotte voorjaarsmantel uit zwarte stof met grijs-wit gestreepte garneering.

foto: I. P & R. S. - Paula Wehr - c.